

ROCKY HAWKINS

Autor: Ilinca Bernea | 6 ianuarie 2022

Pe Rocky Hawkins l-am descoperit acum vreo 15 ani și îmi amintesc cât de puternic a fost impactul lucrărilor lui la prima vedere. El se consideră un exponent al „expresionismului dinamic”, dar subiectele abordate sunt „de epocă”.

Rocky Hawkins s-a născut în 1950 în Seattle, Washington și a crescut în câteva orășele de la poalele munților Cascades. Interesul său pentru spiritul culturii amerindiene a debutat în copilărie. A absolvit cursurile Școlii de Artă Burnley din Seattle. Dorința de a înțelege mai profund și mai „din interior” viața americanilor nativi l-a determinat să se mute în Montana.

Hawkins surprinde sensul brut al elementelor – naturale, emoționale și culturale. Viziune crudă. Începe adesea cu un studiu care devine un catalizator pentru lucrări mai consistente.

El nu caută narațiunea, nu îl interesează să fie un povestitor, ci să capteze intensități, arderi, pasiuni, zbulucium, liniște, suflul experienței vitale a acelor triburi dispărute, el apelează la sinestezie, la sugestii. El invocă, nu evocă.

Este influențat în stil de Jackson Pollock, Willem de Kooning, Franz Kline etc. Nu se ferește de culorile tari și de alăturarea dintre ele; menirea lor e să exprime tensiuni și contraste, o atmosferă prin care răzbat strigăte de luptă, sunet de tobe sau de tunete. Tușele sunt și ele nervoase, liniile de fugă ale lucrărilor par să țipe, invocând pericolul sau pânda, iar straturile de culoare necizelate sugerează materialitatea elementelor naturale, au ceva din consistența pământului.

Dacă ne gândim la clasificările făcute de Gaston Bachelard și la faptul că imaginarul artiștilor e patronat de câte un element primordial sau chiar de două, e limpede că pictura lui Hawkins e dominată de metaforele și însemnele pământului și focului.

„Picturile mele vizează exprimarea unei experiențe vizuale care provoacă și comunică cu un sentiment de mister. Încep fiecare pictură cu o călătorie în necunoscut, unde rătăcirea devine premiza direcției pe care urmează să o ia. Momentul în care sunt pierdut este când descopăr cu adevărat plăcerea picturii și cine sunt. Încep prin a face gesturi cu culori și forme, adăugând și scăzând imagini prescurtate și îmbrățișând ceea ce nu este premeditat. Uneori folosesc automatismul, adică desenul sau pictura

nepremeditate, las subconștientul să se exprime”, spune artistul.

Închei cu trei proverbe amerindiene pe care le știu de la fostul meu soț, care e nativ Mi'kmaq.

„E nevoie de o mie de voci ca să spui o singură poveste”.

„Viața nu e o creație a naturii umane. Nu ea a țesut-o, suntem doar un fir printre altele”.

„Niciun copac nu are ramuri atât de nebune încât să se lupte între ele”.

Imagini: Pagina personală a artistului Rocky Hawkins